

d) při nové výstavbě, přestavbě a modernizaci musí být zohledněn charakter a měřítko zástavby a prostorové uspořádání památkových zón, rozsah nové výstavby, přestavby a modernizace musí být přiměřený pomátkovému významu jednotlivých částí památkových zón.

Čl. 5

Kontrolní orgány a opatření při porušení povinností

1. Dozor a odborný dohled ve věcech státní památkové péče na území památkových zón vykonává Magistrát hlavního města Prahy a Pražský ústav památkové péče.

2. Porušení povinností stanovených touto vyhláškou je správním deliktem a bude projednáno v souladu s obecně závaznými předpisy.

Čl. 6

Účinnost

Tato vyhláška nabývá účinnosti od 1. 11. 1993.

RNDr. Jan Koukal, CSc. v.r.
primátor hlavního města Prahy
RNDr. Jiří Exner v.r.
náměstek primátora hlavního Prahy

Příloha č. 1

charakteristika a popis

A) Charakteristika a popis městských památkových zón:

„Vinohrady, Žižkov, Vršovice“, „Nusle“, „Karlín“, „Dejvice, horní Holešovice, Bubeneč“, „Smíchov“, jsou na sebe navazující obytné celky převážně architektury poloviny 19. století až poloviny 20. století prstencovitě se přimykají k historickému jádru Prahy vyhlášeného jako PPR a vedeného v Seznamu světového přírodního a kulturního dědictví UNESCO a současně vhodnou vazbou a velmi hodnotným vstupním prostorem k n. Vytvářejí příznivé a samostatně životaschopné městské prostředí urbanismu minulého a počátku tohoto století se svou uliční strukturou, prostorovým a hmotovým členěním, blokovou zástavbou, architektonicky hodnotnými objekty i prpracovaností řemeslných případně uměleckořemeslných detailů a drobné architektury. Jsou též důležitou součástí dálkových pohledů především z Hradu, Petřína, Letné atd. Vytvářejí velmi příznivé a zároveň charakteristické městské prostředí, které je nezbytné respektovat, zachovat a dále vhodně a citlivě využívat a rozvíjet.

1. Vnohrady, Žižkov, Vršovice v městské části Praha 2, 3 a 10

Území Viničních hor sestávalo dříve z rozptýlených usedlostí mající podobu převážně přírodně-krajinného charakteru. Pozemky náležely dvorní komoře pod správou úřadu viničních hor, poté byly pozemky domínkálními a po roce 1843 dochází k jejich rozprodeji. V tomto roce jsou Vnohrady uznány samostatnou obcí, v roce 1866 pak Praha prohlášena otevřeným městem a město rozrůstající se postupuje také sem do Viničních hor. V roce 1875 se celý katastr rozděluje na dvě části — severní, dnešní Žižkov a jižní vnohradskou. Nově vznikající organismus města je ovlivněn navázáním na původní komunikační systém radiálně se rozbíhajících cest od pražských hradeb, tato stará osnova je výchozí pro základní koncepci městského půdorysu Vnohrad i Žižkova. Je zde patrný vliv jednotlivých celků starších viničních usedlostí při koncepci půdorysu, který není prosazován jako důsledně šachovnicový městský systém ale umožňuje upřednostnit návaznost na starý stav se zachováním půvabu nepravdivosti, který tak příznivě působí právě u dispozic starých měst. Vzniká zajímavá urbanistická struktura s architektonicky hodnotnými objekty ve svém celku i detailu.

Vršovice — původní ves je situována v botičském údolí pod svahem vnohradské pláně při Botiči v typické poloze pro nejstarší vsi pražské krajiny. Vršovická kotlina patří mezi nepetržitě osídlená místa od nejstarších dob. Procházely tudy dálkové obchodní cesty i cesty místního významu. Množství dochovaných místních názvů dokládá staré kulturní prostředí. Jasně organizačním elementem Vršovic je pevně určení původní cesty a její trasy. Dostavba vsi je středověkou záležitostí, tomu předcházelo situování poplužního dvora a tvrziště, půdorys pak je asi podstatně odvislý od danosti terénu. V dominantní poloze nad vsí bylo zvoleno místo pro kostel, zakladatelem byla zřejmě vnohradská kapitula. V 18. století nastává vzrůst

obce, ten pokračuje i v 19. století. Vzniká řada barokních a následně klasicistních staveb, na přelomu 20. století sem zasahuje rozrůstající se velkoměsto s výstavbou budov architektonicky hodnotných a zajímavých. Při tom je respektováno a s většinou dochovaných staveb zachováno původní jádro obce jako historický celek. Řada těchto staveb se dochovala do dnešní doby a jsou součástí památkové zóny.

Rozsah památkové zóny je vymezen hranicí, která na západní straně navazuje na hranici Pražské památkové rezervace, na severní straně na hranici NKP Vítkov. Hranice památkové zóny na jižní straně území je vedena ul. Sekaninovou, přetíná těleso železnice, pokračuje po jeho rozhraní a dále ulicemi Vršovickou, Moskevskou, Kavkazskou, Moldavskou, Kodaňskou, 28. pluku, Konopištskou, Benešovskou, U zdravotního ústavu, Soběslavskou, Nad vodvodem, Pod kapličkou, Na Třebešíně, pokračuje po hranici pozemku parc. č. 4301 a 4382, 4322 a 4325, dále pak ul. Olšanskou, Táboritskou, Lupáčovou, Rokycanovou, Roháčovou, Českobratrskou, Jeseniovou, Blahoslavovou, Roháčovou, Ostromečskou, Jeseniovou, Jana Želivského, Biskupcovou, Rečkovou, hranice památkové zóny dále přetíná ul. Koněvovu a pokračuje rozmezím parcel č. 2184 a 2185, 2184 a 2183, 2170 a 4400, 2170 a 2172 a pokračuje ul. Kališnickou, dále po tělese železniční tratě do ul. Husitské a pokračuje ul. Wilsonovou, Škrétovou, Mezibranskou, Sokolskou a dále rozmezím parcel č. 1032 a 2463, 1032 a 1625, 1026 a 1625, zpět k výchozímu bodu na levém břehu Botiče.

2. Nusle v městské části Praha 2 a 4

Původně malá osada leží mezi Pankráckou a Vnohradskou plošinou v širokém údolí, jeho severní část lemují koryto Botiče. Nusle neležely na žádné významné staré obchodní cestě, spíše na spojnicí dálkových cest. Ta vedla směrem od Michle na Prahu a stoupala dnešní Bělehradskou třídou. K rozšíření obce dochází koncem 18. století, na strání a podél vozové cesty vznikají drobné stavby, nejstarším celkem, kterému dochoval byl mlýn č. 10, přestavěný v 19. stol. na pivovar. Ve druhé polovině 19. stol. se staví údolím Botiče železnice. Větší stavební činnost zde ovlivňuje až rozrůstající se Praha přelomu století. Vzniká zástavění šachovnicového městského systému, trojúhelníkový prostor bývalé návsi se stává součástí nového náměstí, koryto Botiče je regulováno. Vzniká zde řada architektonicky hodnotných a zajímavých staveb řazených do typických městských bloků. Také původní drobnější stavby dochované do dnešní doby je i nyní nezbytné respektovat a zachovat jako doklad historického vývoje oblasti.

Hranice památkové zóny prochází na západní straně ulicí Lumírovou, sleduje hranici Pražské památkové rezervace dále do Zábějovy a Neklanovy ulice. Hranice památkové zóny dále pokračuje po levém břehu Botiče, sleduje hranici památkové zóny Vnohrady a pokračuje okrajem tělesa železnice, Bělehradskou a dále opět tělesem železnice, přetíná Bartoškovu ulici, pokračuje Mojžírovou, Pernštejnských, U křížku, přetíná ulici v Horkách, zahrnuje špičku bloku čp. 1412, 1413, 1414, 1415, 1416, čp. 1417, 1418, přetíná ulici Nuselskou a pokračuje Na Jezerce, Nad Nuslemi, Na květnici, Tábořskou, prochází po hranici parcel čp.

429 a 1153 a pokračuje ulicemi Bozetěchovou, Bole-slavovou, Čiklovou, po hranici parcel č. 1178 a 1157 a dále ulicí Na Bučance zpět k výchozímu bodu v ulici Lumírově.

3. Karlín v městské části Praha 8

Obytný celek Karlína je nejranější plánovitou urbanisa-cí 19. století, vzniká zastavovací plán, který je na svou dobu klasicistně střízlivý, založený na pravouhlé osnově ulic, navazujících v hlavních trasách na původní komunikační síť. Svým směrem odpovídají po-délné ulice protáhlé rovině, kterou sledují mezi patou vrchu Žižkova a pravým břehem Vltavy na východě uzavírající celkem Invalidovny. Tři hlavní třídy jsou napříč profaty pravouhle kratšími příčnými ulicemi. Za bývalou Poříčskou bránou jsou menší bloky nava-zující na starší systém, který začleňují do své osnovy, s východním směrem založeným náměstím s kostelem opět zachycující a respektující dochovaný starší stav. Výraznou technickou stavbou na tehdejší dobu je monumentální viadukt železniční tratě od A. Negrelliho, který patří mezi první inženýrské stavby a záro-veň je zdařilou architektonickou komposicí. Opticky rozděluje Karlín na dvě části. Urbanistiky a architek-tonicky je založení Karlína prvním ojedinelým dílem klasicismu v řešení velkých sídelních celků.

Hranice památkové zóny prochází na severní straně ulicí Sokolovskou, dále pokračuje do Pobřežní ulice, zahrnuje parcelu Těšnov a prochází ulicí Těšnov, Na Florenci a pokračuje po hranici parcel č. 2537 s ob-jekty čp. 552, 345, 279, 283, pokračuje ve stopě bývalé ulice Pod výtopnou a zahrnuje objekty (blok domů) čp. 13, 368, 377, 367, 207, 210, 212, 206 a 33, hranice dále pokračuje ulicí Pernerovou a po tělese Negrelliho viaduktu, dále po hranici s tratí při vrchu Vítkov až k ulici za Invalidovnou, kterou pokračuje zpět k vý-chozímu bodu v Sokolovské ulici.

4. Dejvice, Bubeneč, horní Holešovice v městské části Praha 6 a 7

Území této lokality s původní vsí Bubeneč soustředě-né v okolí kostela sv. Gottharda a osady Holešovic mělo dříve charakter rozptýlených usedlostí a vinic a převažoval zde převážně přírodně-krajinný charak-ter. Zdejší území se vyznačovalo systémem starých obchodních cest, dálnokových, regionálních i místních, které tudy procházely. Z rudolfinského období je zde na tehdejší dobu významná technická stavba kanálu napájecího vodou z Vltavy rozsáhlou vodní plochu Královské obory. V 19. století začíná být i tato oblast ovlivňována vznikajícím velkoměstským organismem města Prahy. Na to reagující urbanistické řešení ve své struktuře zohledňuje a respektuje starší usedlosti i členitost terénu. Vzniká řada architektonicky hod-notných a zajímavých budov koncipovaných do ty-pického městského bloku.

Původně osada Dejvice ležící v údolí Dejvického po-toka severně lemovaném Šáreckým hřbetem táhnoucím se od Červeného a Černého vrchu ke sv. Matěji není již pro svoji odlehlost součástí této památkové zóny a bude ve smyslu památkové ochrany součástí jiného celku.

Na dejvickém katastru realizuje arch. Antonín En-gel významný na svou dobu urbanistický koncept Dejvic z r. 1923.

Celkovou dispozicí i pojetím zástavby zde navazuje na koncepci velkoměsta, ke které byl inspirován zá-sadami svého učitele Otty Wagnera.

Hranice památkové zóny na východní straně pro-chází ul. Bubenskou, Na šachtě, U výstaviště a dále úpatím tělesa železniční tratě a dále ulicemi Gerstne-rovou. Nad Královskou oborou, pokračuje hranici ka-tastru po rozhraní parcel č. 1794 a 1783, 1782 a 1788, 1781 a 1787, přetíná ulici Pod kaštany a pokračuje po rozhraní parcel č. 1772 a 110, 1772 a 86, 1773 a 84, 1771 a 82, 1771 a 81, 1771 a 80, hranice zóny dále přetíná Gotthardskou ulicí a pokračuje po rozhraní parcel č. 1763 a 14, 1766 a 17, 1766 a 20, 1766 a 19, 1763 a 18, 1763 a 21, 1763 a 25, dále pak ulicemi Goetheho, Rooseveltovou, Terronskou, Zelenou, Jugo-slávských partyzánů, Šolínovou, Technickou, Tháku-rovou, Salabovou, Kolejní, přetíná Evropskou, pokrač-uje Velvarskou, Glinkovou, sleduje těleso železnice a pokračuje Gymnasijní, Evropskou, Banskobystrickou, Kalkovou, přetíná Koupkovo a pokračuje jižně k tě-

lesu železnice po kterém dále probíhá východním směrem, přetíná ulici Svatovítskou, zahrnuje budovu dejvického nádraží a pokračuje Pelléovou, Badeniho, přes Letenské sady po hranici Pražské památkové rezervace, dále ulicemi Kostelní, Františka Křížka a v protnutí Letenských sadů jižně vede hranice zóny na vltavské nábřeží, sleduje vltavský jez, zahrnuje celý ostrov Štvaníci a po východní hraně pilířů Hláv-kovala mostu a dále Bubenskou ulicí se vrací zpět k výchozímu bodu.

5. Smíchov v městské části Praha 5

V pražské krajině byl smíchovský katastr vždy na-pojen na sféry města a přes svoji samostatnost plnil většinou vždy spíše úlohu pražského předměstí. Nej-starším osídlením byla Svatojakubská osada s koste-lem při dnešním Arbesově náměstí, v časovém sledu je pak významným zásahem zřízení kartuziánského klá-steru, dále pak viniční privilegium, které podstatně ovlivnilo a měnilo způsob zdejšího života. Pronikavě do rozvoje poměrů oblasti zasahují husitské války, klášter je vypálen, poměry i území rozvráceno.

Rudolfinské období přináší Smíchovu rozkvět, vy-růstají zde venkovská sídla jako letoviska pražské šlechty, koncem 17. století následkem moru je založen Malostranský hřbitov. Územím vedly staré obchodní cesty dálnkové i místního významu. Komunikační síť je charakteristická třemi vidlicemi cest, košířské a zličovské, odbočka karlístejnské cesty a cesty do Radlic a Butovic. Zlomem ve vývoji Smíchova bylo 19. století. Zakládají se manufaktury a rostou obytné domy, stále se však zachovává zahradní ráz. Staví se nádraží, Palackého most, kostel sv. Václava, založeny jsou dva kláštery, firma Ringhoffer staví pro své děl-níky obytnou kolonii Mrázovky situovanou do teraso-vité kompozice. Rostlý půdorys středověkého systému se v 19. století postupně mění v městský organizmus, ten je včas podchycen regulačním plánem. Ten res-pektoval hlavní trasy a určil zásady šachovnicové sítě navazující na starší organizmus. Svoji úlohu zde sehrál dobrý příklad Karlína, jehož základní základy jsou uplatňovány i zde. Regulované území obsahlo smíchovský prostor od malostranských hradeb až k nádraží a od levého břehu Vltavy k ulici Drtinové a pod svahy Mrázovky.

I když je dnes Smíchov nerozeznatelnou součástí velkoměsta, jeho půdorysná struktura si uchovávala dispozici, která vyplynula z historického vývoje. Tuto zásadu je nutné důsledně respektovat i dnes u všech urbanistických záměrů, a toto je i posláním památko-vé zóny.

Hranice památkové zóny prochází na severní straně ulicí Petřínskou, sleduje hranici Pražské památkové rezervace ulicí Rošických po linii hradeb do ulice Šermířské, pokračuje po rozmezí parcel č. 3156 a 3154, 3154 a 3157, 3154 a 3158, 3158 a 3157, 3159 a 3161, hranice pokračuje ulicí Na Hřebenkách, Turistickou, zahrnuje usedlost čp. 2139, usedlost Fialku s parcelou, ulicí Na Hřebenkách po hranici parcely č. 3721 usedlosti Horní Palaty čp. 110, ulicí Pod palatou, za-hrnuje čp. 111 usedlost Pernikářku s parcelou, pokračuje po hranici č. parc. Horní Palaty, ulicí Na Hřebenkách, přírodním schodištěm do Zapó-vy a Mošnovy, zahrnuje čp. 161, po hranici parcely Dolní Palaty, Holečkovou ulicí, Erbenovou, Vrchlické-ho, Na Věnečku, U Blažanky, Na provaznici, Na Cih-láfce, Na Václavce, U Klavírky, U Malvazinky, zahrnu-je čp 177 usedlost Malvazinku s parcelou, pokračuje ulicí U Sanopzu, Na pláni, zahrnuje Paví vrch a Bar-vířku, přetíná Radlickou a pokračuje Braunovou ulicí, Nad Koulkou, zahrnuje čp. 189 s parcelou a pokračuje ulicí Křížovou při hraně smíchovského nádraží, dále Radlickou, Za Ženskými domovy, Nádražní, zahrnuje objekt čp. 349 při železničním viaduktu, a hranice památkové zóny pokračuje ulicemi u Královské louky, Strakonickou, Hořejším nábřežím, Nábřežní, Janáčko-vým nábřežím, kde se ztotožňuje s hranicí Pražské památkové rezervace zpět k výchozímu bodu.

B) Charakteristika a popis památkových zón historických jader obcí:

1. Staré Bohnice v městské části Praha 8

Historické jádro obce Bohnic je svým charakterem převážně obytný celek. Hlavní objekty tohoto celku

jsou v návrhu nebo již vyhlášenými kulturními památkami. Komplex raně středověkého původu tvořící nejstarší historické jádro obce je původně románský kostel sv. Petra a Pavla. Dnešní jeho podoba je výsledkem klasicistní přestavby z roku 1805. Areál barokního statku Vraných na historické návsi je ukázkou lidového baroku 18. století s výraznou souměrnou dispozicí budov. Další objekty jsou již mladšího původu. Obec je svým charakterem dochovaným dokladem původní zemědělské zástavby v částečně dramatickém terénu. Z urbanistického hlediska se jedná o zajímavý, přirozeně rostlý územní útvar, ke kterému se z východní strany přimyká rozsáhlý památkově chráněný celek bohnické psychiatrické léčebny, který již při své výstavbě byl koncipován jako urbanistický celek včetně zahradní architektury a parkových úprav. Psychiatrická léčebna není zahrnuta do historického jádra obce, má svoji samostatnou urbanistickou i funkční strukturu a jako taková je i památkově chráněna. Z těchto důvodů není ani součástí památkové zóny jádra obce Bohnic.

Rozsah památkové zóny obce Bohnic je vymezen hranicí, která ve východní části prochází v rozmezí obce a areálu bohnické psychiatrické léčebny, tedy v rozhraní parcel č. 84 a 398, 84 a 401, 84 a 457, 84 a 403, 859 a 403, 849 a 463, 703 a 74, 703 a 706, 59 a 732, 732 a 79, 732 a 81, 732 a 83, 732 a 84, 732 a 85, 698 a 699, 92 a 119, 119 a 96, 119 a 98, 119 a 101, 119 a 103, 119 a 118, 119 a 189, 189 a 125, 189 a 124, 890 a 887, 890 a 135, 890 a 133, 133 a 130, 130 a 131, 368 a 370, 368 a 371, 369 a 375, 367 a 366, dále hranice pokračuje ulicemi Před ústavem a ulicí Ústavní zpět k výchozímu bodu.

2. Stará Hostivař v městské části Praha 18

Historické jádro obce Hostivaře je i přes některé demolice objektů stále dispozičně, v detailu i svou architektonickou kompozicí jedinečně zachovalý soubor zlidovělé architektury venkovského charakteru, který se na území Prahy dochoval. Hostivař patří k řadě starých sídlišť na Botiči s těžištěm zástavby po jeho levém břehu. Botič, protékající údolím s řadou zákrutů vytváří v Hostivaři velmi nepravidelný meandr, lemovaný kvalitní střední a vysokou zelení. Na jihovýchod od obce, stranou vsi, která byla vždy výhradně zemědělskou osadou, leží hostivařské hradíště, dnes chráněná archeologická památka, která na památkovou zónu navazuje, ale není její součástí. Historické jádro obce je třeba zachovat a památkově chránit.

Hranice památkové zóny jádra obce Hostivaře prochází na severu Hostivařským náměstím, a dále ulicemi Pražskou Kozinovou, pokračuje rozmezím parcel č. 133 a 1813, 1813 a 1818 a vede ulicemi Kubátovou, Chalupnickou, dále rozmezím parcel č. 69 a 2236/3, 67 a 2236/11, 67 a 2236/13, 2236/15 a 67, 67 a 2236/17, hranice pokračuje ulicemi Mezi potoky, Selskou a dále rozmezím parcel č. 2241 a 7, 2241 a 4, 2241 a 2243, 2243 a 2242, 2248 a 2244, 2244 a 2245, 2245 a 71, hranice pokračuje po pravém břehu Botiče a dále Selskou ulicí zpět k výchozímu bodu na Hostivařské náměstí.

C) Charakteristika a popis památkových zón vilových kolonií:

1. Barrandov v městské části Praha 5

Památková zóna Barrandov je vilovým souborem situovaným na náhorním skalnatém terénu nad řekou Vltavou. Zahrnuje koupaliště, restauraci a terasy Barrandov, vilovou kolonii, filmové ateliéry a přírod-

ní plochy. Památková zóna je významným urbanistickým a architektonickým celkem, uplatňujícím se výrazně v panoramatických pohledech od Vltavy a z jejího pravého břehu. Vilová zástavba ve svém celku i detailech je originálním řešením z dvacátých a třicátých let tohoto století.

Barrandovská silnice ve stoupání terénu Barrandienu i ve svém originálním řešení trasy tvoří páteř komplexního zastavení barrandovského celku a má parametry technické památky — silniční techniky a urbanismu. Vlastní vilová zástavba po obou stranách této příjezdové komunikace je dokladem mimořádného pochopení využití náhorního terénu, vzniklo velmi zajímavé urbanistické dílo plné architektonických originalit nejen ve vnější architektuře, ale i v interierech včetně zahradních úprav.

Autorem regulačního plánu z let 1931—1932 je Max Urban a byl vymyšlen jako vzor zahradního města podle poznatků z cest V. Havla po Evropě a Americe. Součástí je kromě barrandovské silnice i celek mostu nad zbraslavskou silnicí. Na řešení celku i jednotlivých vil se kromě Maxe Urbana dále podíleli arch. Vl. Gregr, arch. Kolátor, arch. L. Mayer, arch. M. Abeles, arch. Prágrner, arch. Štochar a jako autoři technických staveb jsou dr. Ješ a arch. Kolátor.

Hranice památkové zóny prochází v její severní části rozmezím parcel č. 612 a 1630, 1630 a 1629, 1630 a 1755, 1755 a 623, 1755 a 632, 632 a 1618, 632 a 638, 638 a 663, 663 a 637, 661 a 637, 661 a 641, 641 a 660, 658 a 641, 656 a 641, 654 a 641, 652 a 641, 650 a 641, 650 a 646, 695 a 698, 704 a 649, 702 a 649, 701 a 649, 699 a 649, 698 a 649, 649 a 649, 649 a 1647, 883/1 a 884, 883/1 a 883/2, 886 a 781/3, 886 a 781, 886 a 781/5, 886 a 781/1, 781/1 a 203, 780 a 203, 203 a 782, 203 a 750, 750 a 201, 750 a 1615 (zbraslavská silnice), po které hranice pokračuje až k výchozímu bodu při barrandovské silnici.

2. Baba v městské části Praha 6

Územní vymezení jehož podstatnou část tvoří vilová kolonie Baba, dále romantická zřícenina vinického lisu, usedlost čp. 30 Majorka s pozemkem, čp. 28 Paťanka s pozemkem a přírodní výtvar Baba, je památkově chráněnou zónou Baba. Vilová kolonie, která tvoří podstatnou část památkové zóny je plánovitě koncipovaný urbanistický celek, který vznikl v rozmezí let 1928—1936 a je dokladem vývojové etapy meziválečné československé architektury. Bylo zde účelně a souborně použito tehdejších nových prostředků architektury s dokonalou znalostí funkčních nároků novodobého bydlení, se zapojením do stávající přírodní konfigurace. Vznikla jako experimentální soubor funkcionalistické architektury navržená Pavlem Janákem a postupně stavěná podle projektů Ant. Černého, Josefa Gočára, Pavla Janáka, J. E. Kouly, Oldřicha Starého, V. Žáka a dalších včetně Marta Stama. Jde zároveň o slohově ucelený vilový soubor velmi kultivovaně členěný prvky zahradní architektury s citlivým prokomponováním vysoké, střední i nízké zeleně.

Hranice památkové zóny prochází v jižní části ulicí Paťanka, zahrnuje parcelu bývalé usedlosti Paťanka a před vyústěním do ul. Podbabské odbočuje a prochází rozmezím parcel č. 2697 a 2705, 2697 a 2706 a 2708, 4151 a 4169, 4151 a 2461, pokračuje dále po hraně parcel č. 4151, odklání se západně a sleduje rozmezí parcel č. 4151 a 2467, 2481 a 2436, 2481 a 2432, 2481 a 2419, 2494 a 2481, 2494 a 2488 a dále hranice pokračuje ulicí Na ostrohu, přechází do ulice Matějské, Průhledné, Na ostrohu, Nad lesíkem a zpět k výchozímu bodu do ulice Paťanka.

11.

Vyhláška hlavního města Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy — XIII. část a mění a doplňuje Statut hlavního města Prahy — VIII. část č. 12/1992 Sb. hl. m. Prahy ve znění vyhlášky č. 5/1993 Sb. hl. m. Prahy

Zastupitelstvo hlavního města Prahy se usneslo dne 30. 9. 1993 po projednání s městskými částmi vydat podle § 20 odst. 4 zákona ČNR č. 418/1990 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění zákona ČNR č. 8/1993 Sb. tuto obecně závaznou vyhlášku:

Čl. 1

Městské části Praha-Šeberov, Praha-Újezd, Praha-Řeporyje, Praha-Lipence, Praha-Zlíchín, Praha-Velká Chuchle, Praha-Slivenec, Praha-Lochkov, Praha-Nebužice, Praha-Lysoleje, Praha-Troja, Praha-Březiněves, Praha-Dolní Chabry, Praha-Řádky, Praha-Dolní Počernice, Praha-Vinoř, Praha-Běchovice, Praha-Klánovice, Praha-Satalice, Praha-Koloděje, Praha-Dubeč, Praha-Křeslice, Praha-Nedvězí, Praha-Štěrboholy, Praha-Kolovraty, Praha-Dolní Měcholupy, Praha-Petrovice, Praha-Kralovice vykonávají pro svůj